

За зачиненими дверима

КУПИТИ

Про книгу

На перший погляд це ідеальна пара. Джек — успішний адвокат, чемний, уважний і бездоганний у манерах чоловік. Ґрейс — витончена господиня, ніжна й слухняна дружина. Приклад досконалого щастя, якому можна лише заздрити. Їхній дім — охайний, світлий, відчинений для друзів, які завжди дивуються гармонії в цій родині.

Але за ідеальною картинкою інколи приховується те, чого ніхто не здатен уявити. У дверей, які так гостинно відчиняються для гостей, є й інший бік — темний, замкнений і небезпечний. Чи може вірцевий шлюб виявитися лише ширмою? Що ховається за посмішками, які здаються бездоганними? І чи дізнається хоч хтось правду?

Теперішнє

Пляшка шампанського стукає об мармурову стільницю, і я здригаюсь від цього звуку. Дивлюся на Джека. Сподіваюся, він не помітить, що мої нерви вже на межі. Він ловить мій погляд і посміхається у відповідь.

— Ідеально, — м'яко каже він.

Бере мене за руку і веде туди, де на нас вже чекають гості. Минаємо хол, і я помічаю квітку лілеї, яку привезли для нашого саду Даяна та Адам як подарунок. Неймовірний рожевий колір. Сподіваюся, Джек знайде їй таке місце, щоб я могла милуватися нею прямо з вікна спальні. Лише від самої згадки про сад на очі набігають сльози, але я швидко їх проковтую. Сьогодні на карту поставлено так багато, що я маю зосередитися на тому, що відбувається саме тут і зараз.

У вітальні за антикварною ґраткою каміна палає вогонь. Вже майже середина березня, але надворі холодно та сиро, а Джек прагне, щоб гостям було якомога комфортніше.

— Твій будинок — це справді щось дивовижне, Джеку, — захоплено каже Руфус. — Чи не так, Естер?

Я не знаю Руфуса та Естер. Вони нещодавно переїхали в цей район, і сьогодні ми бачимось вперше. Це нервує мене ще більше. Але я не можу дозволити собі підставити Джека, тому натягую на обличчя посмішку і сподіваюся, що зачарую цю парочку. Естер у відповідь не посміхається, думаю, з висновками вона вирішила зачекати. Але й звинувачувати її за це марно. Вони доєдналися до кола наших друзів лише місяць тому, і я впевнена, Руфусу та Естер вже всі наплели, що Грейс Енджел, дружина видатного адвоката Джека Енджела, — це зразок жінки, яка має ідеальне одразу все: чоловіка, будинок, життя. На місці Естер я би теж відчувала щось підозріле.

Мій погляд зупиняється на дорогій коробці шоколадних цукерок, яку вона щойно дістала із сумочки, і я відчуваю захоплення. Не бажаючи, щоб вона віддала їх Джеку, плавно наближаюся до Естер, і вона інстинктивно віддає мені шоколад.

— Дякую, така розкіш! — кажу я з вдячністю і ставлю коробку на кавовий столик. — Будемо смакувати кавою — відкрию.

Естер мене інтригує. Повна протилежність Даяни: висока, блондинка, струнка, дуже стримана. І викликає у мене певну повагу: перша особа, яка увійшла у наш будинок і не стала співати дифірамби, як тут усе ідеально. Джек наполіг, що сам вибере будинок, пояснивши, що це його весільний подарунок — не дивно, що я вперше побачила його тільки після медового місяця. Навіть якби Джек сказав, що цей будинок — ідеальний, я б ніколи повністю не зрозуміла його, поки не побачила все на власні очі. Оскільки він знаходиться на великій ділянці на краю містечка, Джек отримує бажану приватність та привілей володіти найгарнішим будинком у всьому Спрінг-Ітоні. До того ж найбільш захищеним. Будинок оснащено найскладнішою охоронною системою з сигналізацією, а вікна першого поверху - сталевими жалюзі, які часто опущені увесь день. Це вкрай дивно і викликає багато питань, але Джек відповідає усім, хто запитує, що його робота потребує чималої без-пеки, і безпека — це один з пріоритетів.

На стінах вітальні багато картин, проте увагу гостей завжди привертає величезне червоне полотно, що висить прямо над каміном. Даяна та Адам вже його бачили, але не можуть втриматися, аби не поглянути на нього ще раз. Руфус приєднується до них, а Естер тим часом вмощується на одному зі шкіряних диванів кремового кольору.

— Приголомшує, — каже Руфус, розглядаючи скупчення крихітних яскравих цяточок, з яких складається майже вся картина.

— Називається «Світлячки», — байдуже додає Джек, розкручуючи мюзле на пляшці шампанського.

— Нічого подібного досі не бачив.

— Грейс намалювала, — пояснює Руфусу Даяна. — Уявляєте?

— Вам варто побачити інші роботи Грейс, — Джек відкорковує пляшку, і корок виходить з ледве чутним звуком. — Вони справді надзвичайні.

Руфус зацікавлено озирається довкола.

— Вони десь тут?

— Ні, боюся, вони розвішані в іншій частині будинку.

— Щоб тільки Джек милувався ними, — жартує Адам.

— І Грейс теж. Чи не так, люба? — відповідає Джек і посміхається до мене. — Тільки ми удвох.

— Так, тільки Джек і я, — відповідаю та відвертаюся.

Ми вмощуємося на дивані поруч з Естер, і Даяна щось задоволено вигукує, поки Джек розливає шампанське по високих келихах. Даяна дивиться прямо на мене.

— Тобі сьогодні краще? — питає вона, а потім пояснює Естер: — Грейс не змогла вчора з їздити зі мною на обід, бо занедужала.

— Лише звичайна мігрень, — заперечую я.

— На жаль, Грейс почала часто страждати через мігрені, — Джек дивиться на мене зі співчуттям у погляді. — Проте, дякувати Богу, минають вони завжди швидко.

— Це вже вдруге ти скасувала зустріч, — зауважує Даяна.

— Мені шкода. Вибач.

— Що ж, принаймні цього разу ти не просто забула, — кепкує з мене Дана. — Чому б нам не зустрітися наступної п'ятниці та надолужити втрачене? Ти ж будеш вільна, Грейс? І ніяких стоматологів, про яких ти згадуєш в останню мить!

— Ніяких стоматологів та мігреней, сподіваюся.

Даяна переводить погляд на Естер.

— Ти б хотіла до нас приєднатися? Правда, це буде ресторан у місті, бо я працюю.

— Дякую, було б непогано.

Естер уважно дивиться на мене, мабуть, щоб перевірити, чи не буду я проти. Я посміхаюсь у відповідь, але в той же час відчуваю провину, бо знаю: мене там не буде.

Джек закликає гостей до уваги і проголошує тост за Естер та Руфуса, вітаючи їх з переїздом. Я підіймаю келих і пригублюю шампанське. Бульбашки витанцьовують у моєму роті, і я відчуваю раптовий прилив щастя, який намагаюся втримати. Але він зникає так само швидко, як і з'являється.

Я уважно спостерігаю, як Джек душевно розмовляє з Руфусом. Він та Адам познайомилися з Руфусом у гольф-клубі кілька тижнів тому і

запросили його до гри. Дізнавшись, що останній — прекрасний гравець, але не настільки, щоб здолати його, Джек запросив його та Естер на вечерю. Дивлячись на цю парочку, Джек пнеться геть зі шкіри, щоб справити враження на Руфуса, а я мушу — і це не менш важливо! — так само вразити Естер. Але справа складна, бо Даяні дай лише привід для захоплення, а Естер не така проста.

Перепрошуючи, йду на кухню взяти приготовані заздалегідь канапки і додати вечері останніх штрихів. Правила етикету — Джек має щодо них особливий пункт — не дозволяють мені зникати надовго, тому я хутчіш збиваю яєчні білки у пишну піну і додаю її в основу для суфле — теж приготовану заздалегідь.

Ложкою розподіляю тісто по формочках і тривожно дивлюся на годинник, ставлю все на водяну баню і відправляю в духовку. Засікаю час. На мене знову накочується хвиля паніки: а раптом знову все зіпсує? Але нагадуючи собі, що страх — мій ворог, намагаюся зберігати спокій та повертаюся до вітальні з тацею канапок. Обходжу гостей, вдячно приймаючи компліменти, тому що їх почує й Джек. Заспокоївши мене поцілунком у лоба, він погоджується з Даяною, що я — справжня майстриня кухні, і я тихо видихаю з полегшенням.

Рішуче налаштована налагодити контакт з Естер, сідаю поруч з нею. Джек помічає це і забирає в мене тацю.

— Ти заслуговуєш на відпочинок, кохана, всі ці приготування тебе сьогодні виморили, — каже він, врівноважуючи тацю на своїх довгих тонких пальцях.

— Мені було зовсім не важко, — брехливо заперечую я, і Джек це знає, бо меню обирав саме він.

Я починаю ставити Естер всі стандартні питання: чи обжилася вона на новому місці, чи не сумує за Кентом, чи її діти звикли до нової школи. Схоже, сам факт, що я вкрай добре проінформована, викликає у неї втому, тому я роблю хід конем і питаю імена її дітей, хоча знаю, що хлопчика звати Себастьян, а доньку — Ейслін. Навіть знаю про їхній вік: Себастьяну — сім, а Ейслін — п'ять. Що ж, вдаю, що нічого не знаю. Розумію, що Джек ловить кожне моє слово, і через це здивований — що за гру я розпочала?

КУПИТИ